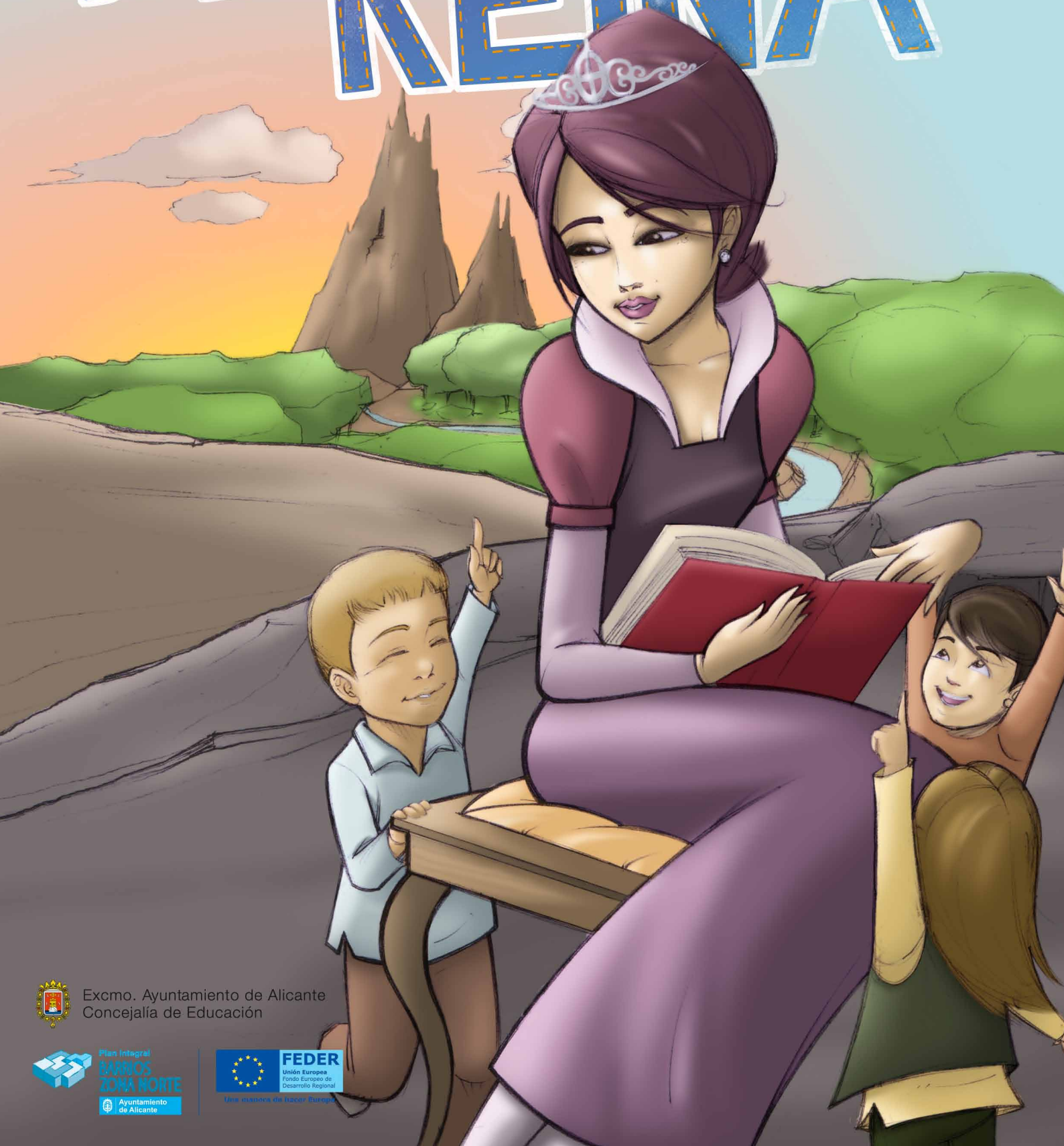

L'ESCOLA DE LA REINA

Excmo. Ayuntamiento de Alicante
Concejalía de Educación

L'ESCOLA DE LA REINA

L'escola de la Reina

Ajuntament d'Alacant

Regidoria d'Educació

Programa de prevenció d'absentisme escolar

C/ Cienfuegos, nº 2 • 03002, Alacant

Tlf: 965210468 • absentismo.escolar@alicante-ayto.com

Disseny i maquetació: Símbolo Ingenio Creativo

Il·lustració: Jose Luis Diaz Yelo

Impressió: Azorín, Servicios Gráficos Integrales

Depòsit Legal: A-xxxx-xxxx

Excmo. Ayuntamiento de Alicante
Concejalía de Educación

Conten que fa molt, molt de temps, al regne d'Imèria hi havia una reina lletja, despietada i roïna a qui tots coneixien com la Reina del Núvol Negre.

Núvol Negre no vivia en un castell, ni en un gran palau, perquè havia sigut condemnada pels cels a habitar per sempre a les coves de la Muntanya Grisa, la més freda i abrupta del seu territori.

La seua condemna va començar els dies en què Núvol Negre va canviar.

Va haver-hi un temps en què va ser bona, alegre i sàvia; però va deixar de preocupar-se no sols pel seu poble, sinó també per ella mateixa: va deixar de llegir, va deixar d'interessar-se per les coses, es va despreocupar de la seua imatge, de la seua higiene, i es va tornar amb el pas del temps, egoïsta i fosca. Tan fosca, que bé mereixia el sobrenom de Núvol Negre.

Els seus súbdits eren gent de labor, uns treballaven la terra des de l'eixida del sol fins a l'ocàs, estos eren coneguts com "pagesos" o llauradors; d'altres, comerciaven amb cavalls, amb teles portades de l'Índia i del llunyà Orient, omplien els carrers de música, sempre d'amagat per no ser sorpresos per la malvada, el seu nom era els rom , encara que hui en dia se'ls coneix com "gitanos". També hi convivia un altre grup que es dedicava a omplir els socs i les places amb les seues parades, a vegades buides, però que en millors temps van estar repletes de dolços, torrons, dàtils, ametles ensucrades i una infinitat de coses, els anomenaven de moltes formes, però sobretot "moriscos".

Els hòmens i les dones mamprenien la ruta de cada dia cap als cultius, cap al mercat o cap a les places. Amb el seu esforç esperaven exprèmer el fruit que els alimentava...

I els xiquets? Els xiquets n'eren cents, milers, i passaven el dia als carrers, enfangats quan plovia, gelids a l'hivern i polsegosos i ardents a l'estiu. Molts estaven tristos, els seus ulls miraven cansats, com els dels malalts. Com no havia d'inundar-los el tedi si amb els seus cossos de xiquet treballaven els camps o venien a les parades amb els seus pares, fent el més dur del dia, el més pesat?

Les famílies, per tant, eren pobres, desgraciades i maleïen cada hora la seua sort.

Un dia de juny, durant la collita, Olvano, el muler, que havia viatjat als regnes veïns i coneixia el que allí succeïa, va caminar cap a l'era, va reunir els habitants, tots i totes, foren negres, blancs, gitanos o moros i els va parlar així:

-Veïns, treballem més que els animals, no obstant això, hi ha dies en què estos mengen millor que nosaltres, no hi ha futur per als nostres fills, i se'ns oblidat que hi ha un responsable a qui hauríem d'exigir solucions per a acabar amb esta misèria. Núvol Negre és coneguda als regnes confrontants per la seua incapacitat per a governar, per la seua desídia; el seu nom retruny fins més enllà d'on el nostre pensament arriba, per no parlar de la seua avarícia sense límits, que estrangula fins a la fam el poble amb els seus impostos.

-Olvano parla amb raó! No es pot malviure pitjor. - Va cridar un dels segadors -. Hem d'anar fins a la Muntanya Grisa i tallar el cap d'esta reina harpia!

-Vessar sang, inclosa la sang dels enemics, fa els hòmens i les dones miserables, els arranca l'ànima. Eixe no és el camí-. Va dir rotunda una anciana romí a qui tots anomenaven Tia per la seua saviesa. - Cal utilitzar la raó i convèncer-la amb paraules, aconseguir que compregua la nostra situació i que invertisca el seu poder de govern a millorar la vida del poble d'Imèria, perquè eixe és el seu deure. Va concloure Olvano, donant la raó així a aquella sàvia anciana.

Alguns hòmens i dones van acompanyar Olvano fins als peus de la Muntanya Grisa, amb dificultat van aconseguir sortejar les escarpades sendes que portaven fins a la cova on habitava Núvol Negre. Quan van estar prop van poder contemplar sorpresos una dona plorant que sospirava:

-Oh, Déu, no aguante més esta soledat, este fred! M'esgarra les entranyes el record del palau ple de xiquets, de l'escola plena de xiquets, de l'alegria i del sarau d'aquells anys!

-Vas decidir castigar els roïns i rebels, en compte d'intentar buscar una solució i ajudar-los perquè canviaren la seua actitud, els vas fer fora de l'escola o no els vas acceptar tal com eren i així vas crear la primera saga d'analfabets i ignorants que en este regne va existir. Per això, paques car i etern càstig en estes muntanyes. Mai ho oblides.- Les paraules no procedien de cap lloc, retrunyien a les roques il·luminades i quan van cessar, la resplendor va desaparèixer.

-Potser el cel puga perdonar el teu error!- Va dir Olvano, ferm.

Núvol Negre es va girar, avergonyida de saber-se descoberta.

-Qui sou, bon home, que heu vençut la por i la ira amb què tots em desprecien i heu acudit al meu domicili?

-Olvano el muler, em diuen, i juntament amb els meus veïns vinc a fer-te saber els problemes del poble i vinc a demanar que invertisques el teu poder per donar-los solució.

M'alegra tant la vostra visita... no sabeu els anys durant els quals per ací no s'ha acostat ningú, des que pague condemna pel que va succeir en uns altres temps, quan hi havia escola, quan hi havia xiquets... Fa molt que ací no ve ningú.

Els habitants van comprendre que la reina estava paralitzada, que s'havia convertit en una dona dèbil, que patia i que se sentia molt, molt sola.

Els llauradors eren capaços no sols d'observar, sinó també de sentir la seua tristesa, fins al punt que a algun li queien les llàgrimes de pena. I és que no estaven enfadats! Van ser comprensius, es van posar en el seu lloc!

És per això, pel que es van decidir a parlar amb la reina, perquè canviara el seu comportament:

-Majestat, t'è hui una oportunitat per a reparar el seu dany, ara pot donar al poble el que necessita i pot... pot ajudar els xiquets que habiten les aldees del regne d'Imèria.

A Nüvol Negre se li va il luminar el rostre,
-Xiquets? És que encara hi ha xiquets?

-Sí, així és, són milers els xiquets i les xiquetes, estan els xiquets d'Imèria, hi ha els gitanos, àrabs, d'altres llocs remots i llunyans i d'un infinitat de cultures riques i interessants, però estan tristos, treballen i no van a l'escola... La veritat és que no hi ha escola.

Un moment, però jo sóc la reina, puc crear una escola... i ho faré.

-És una gran notícia, Majestat, però hi ha altres problemes per resoldre: els llauradors passem fam, els camps no abastixen prou per a donar de menjar als que els treballem i, a més, pagar els impostos. A les altres famílies els ocorre el mateix, el mercat ambulant no és futur, i més encara si el seguim exercint d'esta forma, d'amagat, sense permisos, sense cap benefici.

-He estat llarg temps sumida en el caos i l'oblit, demane perdó al meu poble per no haver governat com hauria hagut de fer-ho. A partir d'ara, promet que tot canviarà. Torneu quan el sol haja eixit dos vegades i vos faré saber la meua proposició.

Els llauradors van baixar al poble esperançats i anhelant que arribara el segon dia en què haurien de tornar a la Muntanya Grisa.

Tot just eixir el primer raig de llum, els mateixos de l'anterior vegada i molts, molts més, van pujar a les coves, on la reina del Núvol Negre els esperava.

-Sentiu el que vos he d'anunciar: el meu poble mai de la vida tornarà a tindre fam, els camps vos donaran de menjar i n'hi haurà de sobra, amb ells, els rom i els moriscos comerciaran. Cada família posarà un gra d'esforç i amb eixos diners arreglarem les vostres cases i els impostos recaptats fins al dia de hui serviran per a construir una gran escola, amb mestres, amb llibres, amb jocs... En esta els xiquets i les xiquetes aprendran tantes coses que quan cresquen, seran lliures, lliures per a triar el seu destí, lliures, perquè el coneixement així els farà.

-Beneïska el cel Sa Majestat! Cridava una dona.

-Però hi ha una condició que haurà de complir-se: si algun pare o mare permet que els seus fills no acudisquen a l'escola, per ajudar-lo en els cultius o en les parades; o si algun xiquet revoltós no vol aprendre, hauré de saber-ho, ja que sobre eixos pares caurà el pes de la llei i a eixe xiquet el convencerem i canviarà de paréixer. Li donarem tant d'amor a l'escola, que per sempre no hi tornarà a faltar.

Van passar els anys, els segles i hui, al regne d'Imèria, els cereals abunden, les cases són càlides, els llauradors i els comerciants diligents i feliços, la reina habita en un palau senzill i alegre i els xiquets... Els xiquets l'adoren, perquè, per a ells, va crear l'escola en què aprenen a ser hòmens i dones de bé.

FI